

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45, Pașcani, jud. Iași
inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Paroh: Pr. Marius Ionuț Tabarcea

+40 745 776 456

Coslujitor: Pr. Leonardo Ioan Atudorei

+40 747 580 111

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruivi.” (Romani 12, 12)

Anul V • Nr. 10 (128) • 26 mai 2024

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

Să fim răbdători!

Sfântul Ierarh Nectarie de la Eghina

„Răbdarea este acea putere morală care calmează sentimentele de supărare și revoltă, ce izbucnesc în inima omului sau care liniștește durerile, și suferințele grele. Răbdarea este o virtute pentru că ea are ca rod nădejdea în Dumnezeu. Astfel, întristarea naște răbdarea, răbdarea adâncește experiența, iar aceasta din urmă produce nădejdea. Iar nădejdea nu este înșelată niciodată. Răbdarea este prima dintre virtuți, deoarece prin aceasta se obține darul mântuirii; cel ce rabdă până la sfârșit se mântuiește. Deci mântuirea sufletelor noastre constă mai întâi în răbdare.”

Învățăm din pilde

Una din condițiile mântuirii

Un bătrân înțelept și-a întrebât ucenicii.
– Cum știți că s-a terminat noaptea și începe ziua?
– Vă spun eu! s-a repezit un ucenic. Când de la distanță poți deosebi câinele de oaie!
– Nuuu! a răspuns bătrânul.
– Ar putea fi începutul zilei, a spus altul, când văzând de departe un arbore, poți spune dacă este piersic ori smochin.
– Nici! a insistat înțeleptul.
– Atunci cum putem ști? au strigat ucenicii.
– Când privind în față un om, vom vedea în el un frate! Altfel orice oră a zilei ar fi, tot noapte este.

Iubește-ți aproapele ca pe tine însuși și iubește-L pe Dumnezeu mai presus de orice!

Cei doi călugări

Se spune că odată, doi călugări au vrut să treacă peste un râu nu prea adânc, dar peste care nu se afla niciun pod. Pe mal, o tânără fată nu îndrăznea să se încumete în lupta cu apa. Văzând-o, unul dintre călugări a luat-o în brațe, a trecut-o pe celălalt mal, apoi și-a văzut mai departe de drum. Cel deal doilea călugăr nu i-a spus nimic, dar spre seară, când au ajuns, în sfârșit, între zidurile mănăstirii, a răbufnit:

- Cum este posibil să ridici în brațe o fată, când noi, călugării, nu avem voie nici măcar să le privim?

Liniștit, celălalt i-a răspuns:

- Eu am lăsat fata acolo, tu, însă, o mai porți și acum cu tine.

Dumnezeu nu se uită la binele ce l-ai făcut și la cum arată acest bine, ci la intenția cu care l-ai făcut. (Sfântul Ioan Damaschin)

Crâmpie din lumina sărbătorii

Gândul, fapta și virtutea

Arhimandritul Teofil Părăian

Un sfânt al Bisericii noastre, Sfântul Maxim Mărturisitorul, tâlcuiește duhovnicește cuvântul acesta: „Nu am om” (Ioan 5, 7), spune că prin cuvântul „om” trebuie să înțelegem „gând înțelept”, gândul cel înțelept. Când ai gând înțelept, ai ajutor în propria ta ființă pentru înzdrăvenire, pentru întărire, pentru împuternicire. Scăldătoarea de la Vitezda, duhovnicește, trebuie înțeleasă ca virtutea capabilă de cunoștință. Ce înseamnă aceasta? Când avem gând înțelept, gândul înțelept ne îndreptează spre fapte bune. Faptele bune, întărindu-se în noi, devin puteri sufletești, devin virtuți, întăriri. Și întărirea aduce cunoștință,

Deci, gândul cel bun, gândul înțelept, omul, care este gândul înțelept, ne îndeamnă la fapte bune. Faptele bune, întărindu-se în noi devin virtuți și ne înzdrăvenesc. Și întărirea în bine, întărirea în virtute, aduce cunoștința de Dumnezeu, ne ridică mai presus de lumea aceasta, întru cunoștință. Asta ar însemna că omul întărit sufletește, omul care nu mai este slăbănog, acela este un om virtuos și un om plin de cunoștința lui Dumnezeu. Și tot Sfântul Maxim Mărturisitorul, în tâlcuirile lui, spune că: „Bărbat puternic este acela care unește făptuirea cu cunoștința”, cunoștința cu făptuirea. Deci, dacă știm niște lucruri bune și le și facem, prin acelea ne întărim și așa devenim bărbați puternici.

M-a întrebat cineva acum, de curând, cum lucrează diavolul în viața oamenilor. Foarte simplu și ușor. Îți dă niște gânduri pe care zici tu că sunt bune și le împlinești ca bune. De pildă: „Lasă-l să se distreze că doar e tânăr, că dacă nu se distrează acum la tinerețe, când să se mai distreze”. Dar dacă omul știe ce are de făcut, știe de Dumnezeu și de Maica Domnului, dacă știe de Biserică și de sfinții lui Dumnezeu, de Tainele Bisericii, de post și de tot ce este bun și frumos, nu se poate să nu aibă o viață binecuvântată de Dumnezeu.

Slujirea imperială a preoților și mirenilor (4b)

Sursa: „Cartea deschisă a împărăției”, Mitropolitul Bartolomeu Anania

(continuare din numărul 9)

În tinerețe, diacon fiind, îl cunoscusem pe seninul pustnic din schitul Pătrunsa, în munții Olteniei, la care mă duceam din când în când pentru liniștire. Bătrânul, care trăia acolo de vreo patruzeci de ani, se bucură mai ales pentru aceea că aduceam cumine prescură și vin și-i dădeam răspunsurile la strană. „Po-popul lui Dumnezeu” este o expresie încetățenită în toată lumea creștină, dar în Ortodoxie are o semnificație cu totul specială. Vă voi surprinde din nou afirmând că fiecare creștin ortodox, bărbat sau femeie, face parte din **preoția universală**, pe care **Sfântul Apostol Petru** o numește „**preoție împărătească**”. Iată citatul din Prima sa Epistola Sobornicească, adresată (vă rog să rețineți) nu preoților sau episcopilor, ci credincioșilor (zisi „de rând”) din toată lumea creștină de atunci și din totdeauna: Voi înșivă, ca niște pietre vii zidiți-vă în casă duhovnicească, preoție sfântă, ca să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu prin Iisus Hristos. [...] Voi sunteți seminție aleasă, preoție împărătească, neam sfânt, popor agonisit de Dumnezeu ca să vestiți în lume bunătațile Celui ce v'a chemat din întuneric la lumina Sa cea minunată, voi, cei ce odinioară nu erați popor; dar care acum sunteți poporul lui Dumnezeu.

Foarte aproape de această idee este și **Sfântul Evanghelist Ioan** în Prima sa Epistola Sobornicească, pe care le-o adresează (repet) credincioșilor din Biserica lui Iisus Hristos: Ungerea pe care-ați primit-o de la El rămâne întru voi. [...] Și, de vreme ce ungerea Lui vă învață despre toate, și învățătura aceasta [pe care v-o dau eu] este adevărată?

Iată acum și trei mărturii din Apocalipsa Sfântului Ioan: Adresându-li-se creștinilor din cele șapte Biserici, el le spune: (Hristos) ne-a făcut pe noi împărăție, preoți Dumnezeului și Tatălui Său. Mielului înjunghiat i Se aduce o cântare în care se spune: Cu sângele Tău I-ai răscumpărat lui Dumnezeu oameni din fiecare seminție și limbă și popor și neam; și i-ai făcut pe ei împărăție și preoți Dumnezeului nostru. Iar în finalul Apocalipsei ni se spune: Încercat și sfânt cel ce are parte de învierea cea dintâi! Peste aceștia moartea cea de-a doua nu are putere, ci ei vor fi preoți ai lui Dumnezeu și-ai lui Hristos și vor împărați cu El de-a lungul miilor de ani.

Și acum, în lumina acestor texte și a

învățăturii Sfinților Părinți, o sumară încercare de tâlcuire. Prin Botez, fiecare creștin a devenit un mădular al Bisericii, o parte dintr-un întreg, asemenea unei pietre pe care meșterul zidar a ales-o și a încorporat-o în construcție. Prin Mirungere, adică prin părtașia Sfântului Duh, el devine factor activ, „piatră vie”, deținător al unei preoții ce are nu numai menirea de a mărturisi în lume bunătațile lui Dumnezeu, dar și pe aceea de a-I aduce Acestuia „jertfe duhovnicești” prin Iisus Hristos.

La vremea convenită va voi vorbi mai pe larg despre jertfele aduse la altar de către credincioși, sub forma darurilor de pâine și vin, pe care preotul le primește din mâna lor. Mirungerea este actul prin care cel botezat își capătă cu adevărat numele de creștin. **Sfântul Simeon al Tesalonicului** atrage atenția că, de fapt, cuvântul **creștin** înseamnă **uns**, de vreme ce el vine de la cuvântul Hristos, care se traduce, literalmente, Uns. Prin Mirungere, creștinul devine asemenea îngerilor și, dacă se păstrează pe sine într-o desăvârșită curăție și sfințenie, poate face chiar minuni prin lucrarea darurilor Sfântului Duh, a căror pecete o poartă. Iată, deci, până la ce treapta poate urca demnitatea mireanului.

Acum, însă, vreau să fac o precizare importantă, menită să alunge orice posibilă confuzie. Prin Botez și Mirungere, viitorul preot a devenit purtător al preoției universale; prin Hirotonie, însă, și-a asumat și calitatea de purtător al preoției speciale, pe care nu o au cei nehirotoniți. Mireanul are preoție sfântă, preotul are preoție sfințitoare. Cel dintâi a primit darul Sfântului Duh, cel de al doilea îl și transmite. Amândoi însă, laolaltă, sunt factori activi în viața Bisericii. Din cele trei funcțiuni fundamentale ale lui Iisus Hristos, cea sfințitoare îi este specifică preotului, acesta deținând-o în exclusivitate.

Mireanul însă poate participa la cea conducătoare, în sensul și limitele participării statutare la componenta și activitatea farurilor legislative și executive ale Bisericii (așa cum am menționat mai sus), dar și la cea învățătoare, în condițiile unei anume pregătiri și calificări, cum este aceea a profesorilor și profesoarelor din învățământul religios, sau aceea a autorilor de manuale, studii sau tratate teologice care se bucură de girul Bisericii.

Numărul acestora însă e relativ redus. Nu foarte mare este nici numărul celor ce aduc ofrande de pâine și vin la altar. Atunci, care e rolul activ al imensei majorități a mirenilor? Răspunsul e simplu: coliturghisirea, adică părtașia lor la dialogul liturgic preot-popor. Jertfa de pâine și vin e importantă, dar nu esențială (la nevoie, preotul își aduce singur cele de trebuință). Cea esențială este **conlucrarea mirenilor cu preotul în actul liturgic**. Expresia acestui răspuns se afla în chiar trupul Sfintei Liturghii. La un moment dat (vom ajunge și acolo), preotul rostește: *Să stăm bine, să stăm cu frică, să luăm aminte, Sfânta Jertfă în pace a o aduce*. E vorba de jertfă euharistică pe care preotul se pregătește să o aducă pe sfântul prestol. La care poporul, în replică, răspunde: Dar de pace, jertfă de laudă. Cu alte cuvinte, ambele părți sunt gata să aducă jertfă, dar fiecare cu ceea ce îi este propriu: în virtutea puterii sfințitoare, preotul o aduce pe cea euharistica; în virtutea preoției universale, credincioșii o aduc pe cea de pace și de laudă (la vremea convenită voi tâlcui pe larg ce este aceasta jertfă). Iată, deci, cum însăși alcătuirea Sfintei Liturghii mărturisește despre unitatea liturgică preot-popor.[...]

Și acum, în încheierea acestui capitol, revin la faptul că Sfânta Liturghie este săvârșită împreună de către preot și popor, cu mențiunea că participarea poporului lui Dumnezeu nu este auxiliară, ci egală cu aceea a preotului. Repet adevărul că **poporul lui Dumnezeu alcătuiește preoția împărătească, sfântă, universală**. De ce „împărătească”?

Pentru că ei, preoții sfinți, adică cei ce îi vor rămâne până la sfârșit credincioși Mielului înjunghiat, ei vor plini Împărăția Cerurilor, finală și definitivă, a cărei pârgă se află în Sfânta Liturghie...

Sfântul Ioan Evanghelistul își încheie Apocalipsa prin descrierea amănunțită a Noului Ierusalim, adică a Împărăției Cerurilor, și menționează: Dar templu n-am văzut în ea, pentru că Domnul Dumnezeu Atotțiitorul este templul ei. Nefiind templu, nu mai sunt nici jertfe rituale. Nefiind jertfe rituale, nu mai sunt nici preoți care să le aducă. Așadar, rolul preoției slujitoare se încheie odată cu apariția cerului nou și a pământului nou. Nu se încheie însă rolul preoției împărătești, pentru că cei ce o vor alcătui, atât mireni cât și cei hirotoniți, (repet citatul din Apocalipsă), vor fi preoți ai lui Dumnezeu și-ai lui Hristos și vor împărați cu El de-a lungul miilor de ani. Cum vor împărați?: Aducându-I, neîncetat, jertfă de laudă, adică făcând atunci, în împărăție, ceea ce fac acum, în Liturghie.

Nu-mi rămâne decât să vă îndemn: **Rămâneți sau reveniți în Sfânta Liturghie, voi, mireni, cei înnoșiți de Dumnezeu cu preoție imperială!**